

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.077 van 13 augustus 1999
in de zaak A. 81.755/X-8626.**

In zake : 1. Jan VAN NIEL SCHUUREN,
2. Patrick BLONDEEL,
3. Tony GRILLET,
4. Hugo HEINKENS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningsstraat 15.

tussenkomen de partij :

de Katholieke Universiteit LEUVEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te 8200 BRUGGE-SINT-ANDRIES,
Burggraaf de Nieulantlaan 14.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jan VAN NIEL SCHUUREN, Patrick BLONDEEL, Tony GRILLET en Hugo HEINKENS op 28 december 1998 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Kortrijk op het grondgebied van de stad Kortrijk, afgebakend op het bijgaand bestemmingsplan, deel van de kaartbladen 29/5 en 29/6, met aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, zoals vervat in de bijlagen 1 en 2 bij dit besluit,

bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 oktober 1998;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 april 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 mei 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat A. LUST, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de Katholieke Universiteit LEUVEN met een verzoekschrift van 17 februari 1999 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat verzoekers eigenaars zijn van woningen palende aan een gebied dat krachtens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan Kortrijk is bestemd tot gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen; dat bij besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1997 het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Kortrijk voorlopig wordt vastgesteld voor dit gebied, zijnde een gedeelte van het grondgebied van de stad Kortrijk, afgebakend op het bijgaand bestemmingsplan, deel van de kaartbladen 29/5 en 29/6, met aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, zoals vervat in de bijlagen 1 en 2 bij dit besluit; dat de bestemming "gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen" wordt gewijzigd in "wetenschapspark" zoals bepaald in het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, dat luidt als volgt :

"Artikel 7. Wetenschapspark

Een wetenschapspark is bestemd voor de vestiging van innoverende bedrijven en laboratoria en de ermee samenhangende kantoren en diensten, waarvan de belangrijkste component van de activiteit op fundamenteel en/of toegepast onderzoek is afgestemd in samenwerking met universiteiten en/of hogescholen. Bij de inrichting van het gebied zal ten eerste rekening worden gehouden met de natuurlijke en landschappelijke kwaliteiten van het terrein en de onmiddellijke omgeving. Het parkkarakter, de aard van de activiteiten, de omvang van de bebouwing, het architecturaal karakter, de breedte en de wijze van aanleg van de omringende bufferzone, enz... worden vastgelegd in een ruimtelijk uitvoeringsplan voordat het gebied kan worden ontwikkeld";

dat tijdens het openbaar onderzoek, dat werd gehouden van 5 januari 1998 tot en met 5 maart 1998, 573 bezwaarschriften werden ingediend; dat de betrokken

gemeenteraden en de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een gunstig advies hebben uitgebracht; dat de streekcommissie van advies voor de ruimtelijke ordening en de stedenbouw in West-Vlaanderen in haar zitting van 20 mei 1998 de bezwaren ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard, en een gunstig advies heeft uitgebracht; dat de Raad van State op 13 juli 1998 advies heeft uitgebracht over het ontwerpbesluit, en daarin heeft gesteld wat volgt :

"Het begrip 'ruimtelijk uitvoeringsplan' in het ontworpen artikel 7 van de bijlage 2, is een begrip dat niet voorkomt in het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. Zelfs indien dit begrip vervangen wordt door de woorden 'bijzonder plan van aanleg (de gemachtigde ambtenaar heeft verklaard dat de woorden 'ruimtelijk uitvoeringsplan' moeten vervangen worden door de woorden 'bijzonder plan van aanleg)'), lijkt het te impliceren dat de bij het ontwerp vastgestelde bestemming slechts kan worden gerealiseerd voor zover een bijzonder plan van aanleg tot stand is gekomen.

In dat verband moet worden opgemerkt dat een in een gewestplan vastgestelde bestemming uit zichzelf rechtsgevolgen heeft. Zulks blijkt onder meer uit artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, naar luid waarvan een vergunningsaanvraag, bij gebreke van een bijzonder plan van aanleg, rechtstreeks getoetst wordt aan de voorschriften van een streek- of gewestplan. In zoverre uit artikel 7 van de bijlage 2 bij het ontwerp voortvloeit dat de uitvoerbaarheid van de nieuwe bestemming afhankelijk wordt van een nog te nemen gemeentelijk initiatief, miskent het de rechten die de betrokken eigenaars, volgens de wet, aan de bepalingen van een gewestplan ontleenen.

Bovendien lijkt dat artikel dan aan de gemeenten de verplichting op te leggen om de in het gewestplan vastgestelde bestemming zonder meer te bevestigen in een plan van aanleg. Aldus sluit deze bepaling elke mogelijke afwijking van die bestemming uit, hetgeen in strijd is met hetgeen bepaald is in artikel 14 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

De conclusie uit hetgeen voorafgaat is dan ook voornoemd artikel 7 aan voormelde opmerkingen dient te worden aangepast";

dat de Vlaamse regering bij het bestreden besluit van 23 juli 1998 het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Kortrijk definitief heeft vastgesteld

voor delen van het grondgebied van de stad Kortrijk zoals aangeduid op delen van de kaartbladen 29/5 en 29/6, met aanvullend stedenbouwkundig voorschrift zoals vervat in respectievelijk de bijlagen 1 en 2 bij dit besluit; dat het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, dat het gehele gebied bestrijkt, luidt als volgt :

"Art. 7. Wetenschapspark

Een wetenschapspark is bestemd voor de vestiging van innoverende bedrijven en laboratoria en de ermee samenhangende kantoren en diensten, waarvan de belangrijkste component van de activiteit op fundamenteel en/of toegepast onderzoek is afgestemd in samenwerking met universiteiten en/of hogescholen.

Bij de inrichting van het gebied zal ten zeerste rekening worden gehouden met de natuurlijke en landschappelijke kwaliteiten van het terrein en de onmiddellijke omgeving. Het parkkarakter, de aard van de activiteiten, de omvang van de bebouwing, het architecturaal karakter, de breedte en de wijze van aanleg van de omringende bufferzone, enz ... zullen bepaald worden bij het adviseren van de bouw- en/of verkavelingsvergunningen";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekers in een achtste middel de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur "dat elke overheid de plicht oplegt zijn beslissingen formeel en materieel te motiveren", onder meer doordat het bestreden besluit is gesteund op

tegenstrijdige motieven; dat verzoekers dit middel uiteenzetten als volgt :

"Enerzijds wordt in het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 in zoveel woorden gezegd dat de Stad Kortrijk in haar advies te kennen gegeven heeft om voor het gebied een B.P.A. vast te stellen 'wat overigens logisch voortvloeit uit de eisen van het bijzonder voorschrift' en dat 'dergelijk B.P.A. duidelijke garanties kan bevatten t.a.v. de kwaliteit van de woonfunctie in de onmiddellijke omgeving', terwijl in fine van het besluit onder verwijzing van het advies van de Raad van State en in afwijking van het advies van de Regionale Commissie de verwijzing naar de opmaak van een bijzonder plan van aanleg wordt weggelaten omdat de verdere inrichting ook kan bepaald worden bij de advisering van de bouw- en/of verkavelingsvergunningen'.

Verwerende partij kan niet tegelijk overwegen dat een B.P.A. duidelijke 'garanties' kan bevatten t.a.v. de kwaliteit van de woonfunctie in de onmiddellijke omgeving om even verder zonder meer te stellen dat de verdere 'inrichting' ook kan bepaald worden bij de advisering van de bouw- en/of verkavelingsvergunningen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het feit dat de stad Kortrijk zinnens is om het gebied verder te ordenen, en dat deze ordening garanties kan bevatten voor de kwaliteit van de woonfunctie, nergens tegenstrijdig is met de overweging dat de verdere inrichting ook kan bepaald worden bij de advisering van de bouw- en/of verkavelingsvergunningen, en dat men zich bij dit onderdeel van het middel de vraag kan stellen naar het belang van verzoekers bij dit middel;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat "de formele motiveringswet van 29 juli 1991" niet van toepassing is op reglementaire akten, wat het karakter is van een besluit houdende goedkeuring van een gewestplan, dat een "algemeen beginsel van formele motiveringsplicht" niet bestaat, zelfs niet t.a.v. louter individuele rechtshandelingen, dat het geenszins tegenstrijdig is te overwegen, eensdeels, dat de stad

Kortrijk te kennen heeft gegeven zinnens te zijn over te gaan tot de opmaak van een bijzonder plan van aanleg, wat kan bijdragen tot de verdere ontwikkeling van het gebied rekening houdend met de natuurlijke en landschappelijke kwaliteiten ervan en de onmiddellijke omgeving, en, anderdeels, dat die betrachtingen ook kunnen gerealiseerd worden middels het individueel vergunningsbeleid, dat niet alleen aanlegplannen, maar ook de vergunning "evenzovele instrumenten van urbanistisch beleid" zijn, die blijkens de artikelen 43 en 44 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening zowel afzonderlijk als gezamenlijk kunnen worden aangewend;

Overwegende dat luidens artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voor de toepassing van deze wet onder bestuurshandeling moet worden verstaan "de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur"; dat krachtens artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, de plannen van aanleg, waaronder het gewestplan, bindende en verordenende kracht bezitten, en derhalve op het eerste gezicht geen rechtshandelingen "met individuele strekking" zijn; dat een besluit tot vaststelling van een gewestplan niet lijkt te vallen onder de toepassing van voornoemde wet van 29 juli 1991; dat het middel in zoverre niet ernstig is;

Overwegende dat op het eerste gezicht ook geen "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" bestaat dat "elke overheid de plicht oplegt" zijn beslissing "formeel" te motiveren; dat, anderzijds, verzoekers terecht aanvoeren dat elke overheidsbeslissing -zo ook een besluit tot vaststelling van een gewestplan- dient te zijn gesteund op in rechte en in feite aanvaardbare

motieven die moeten blijken, zoniet uit de beslissing zelf, dan toch uit het administratief dossier;

Overwegende dat het bestreden besluit met betrekking tot de inpassing van het betrokken bestemmingsgebied in de omgeving overweegt wat volgt :

"Overwegende dat er moet gestreefd worden naar een zo goed mogelijke inpassing in de omgeving, onder andere naar een goed nabuurschap met de in de omgeving aanwezige woonfunctie;

Overwegende dat (de) regionale commissie van advies oordeelt dat het bijzonder voorschrift hiervoor garanties bevat doordat het eisen oplegt in verband met de inrichting en ontwikkeling van het gebied;

Overwegende dat de stad Kortrijk voor het gebied een BPA had vastgesteld, waarvan de uitvoering echter is geschorst wegens eventuele wettigheidsbezwaren;

Overwegende dat de stad Kortrijk in haar gunstig advies heeft te kennen gegeven haar voornemen voor het gebied een BPA vast te stellen, te handhaven, wat overigens logisch voortvloeit uit de eisen van het bijzonder voorschrift;

Overwegende dat dergelijk BPA duidelijke garanties kan bevatten ten aanzien van de kwaliteit van de woonfunctie in de onmiddellijke omgeving;

Overwegende dat een ontwikkeling in samenwerking met instellingen van openbaar nut zoals universiteiten en hogescholen, zoals verondersteld door het bijzonder voorschrift, eveneens garanties kan inhouden voor een kwalitatieve ontwikkeling en een goede inpassing in de omgeving;

Overwegende dat kan geconcludeerd worden dat de aangeduide bestemmingswijziging te rechtvaardigen is,

(...)

(...)

Overwegende dat in afwijking van het advies van de Regionale commissie van advies van West-Vlaanderen ingevolge het advies van de Raad van State, in het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift artikel 7 de verwijzing naar de opmaak van een Bijzonder Plan van Aanleg wordt weggelaten omdat de verdere inrichting ook kan bepaald worden bij de advisering van de bouwen/of verkavelingsvergunningen";

Overwegende dat het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift aanvankelijk onder meer bepaalde :

"Bij de inrichting van het gebied zal ten eerste rekening worden gehouden met de natuurlijke en

landschappelijke kwaliteiten van het terrein en de onmiddellijke omgeving. Het parkkarakter, de aard van de activiteiten, de omvang van de bebouwing, het architecturaal karakter, de breedte en de wijze van aanleg van de omringende bufferzone, enz... worden vastgelegd in een ruimtelijk uitvoeringsplan voordat het gebied kan worden ontwikkeld";

dat met "ruimtelijk uitvoeringsplan" op het eerste gezicht enkel een bijzonder plan van aanleg kan zijn bedoeld; dat deze bepaling ingevolge het advies van de Raad van State over het ontwerp van besluit tot wijziging van het gewestplan door het bestreden besluit werd vervangen als volgt :

"Bij de inrichting van het gebied zal ten eerste rekening worden gehouden met de natuurlijke en landschappelijke kwaliteiten van het terrein en de onmiddellijke omgeving. Het parkkarakter, de aard van de activiteiten, de omvang van de bebouwing, het architecturaal karakter, de breedte en de wijze van aanleg van de omringende bufferzone, enz... zullen bepaald worden bij het adviseren van de bouw- en/of verkavelingsvergunningen";

Overwegende dat uit de hiervoor geciteerde motivering van het bestreden besluit op het eerste gezicht blijkt dat de Vlaamse regering van oordeel was dat de voorgestelde bestemmingswijziging te rechtvaardigen is ondanks de in de omgeving aanwezige woonfunctie omdat het voorziene bijzonder plan van aanleg "duidelijke garanties kan bevatten ten aanzien van de kwaliteit van de woonfunctie in de onmiddellijke omgeving"; dat m.a.w. de opmaak van dit bijzonder plan van aanleg een beslissend motief lijkt te zijn geweest om de wijziging van de bestemming definitief vast te stellen; dat de Vlaamse regering evenwel ingevolge het advies van de Raad van State in het bestreden besluit de opmaak van een "ruimtelijk uitvoeringsplan" heeft "weggelaten omdat de verdere inrichting ook kan bepaald worden bij de advisering van de bouw- en/of verkavelingsvergunningen"; dat deze weglating op het eerste gezicht onverenigbaar lijkt met het door de Vlaamse regering eerder opgegeven

motief dat de opmaak van een bijzonder plan van aanleg "duidelijke garanties" kan bevatten om de kwaliteit van de woonfunctie in de onmiddellijke omgeving te vrijwaren; dat immers op het eerste gezicht niet duidelijk is hoe een advies over een bouw- en/of verkavelingsaanvraag eenzelfde "garantie" kan bieden als een bindend voorschrift van een bijzonder plan van aanleg; dat het bestreden besluit aldus lijkt te zijn gesteund op tegenstrijdige motieven; dat het onderdeel van het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekers laten gelden dat hun woningen en tuinen grenzen aan wat het Kortrijkse wetenschapspark zou moeten worden, dat het wetenschapspark is bestemd voor de vestiging van innoverende bedrijven en laboratoria en de ermee samenhangende kantoren en diensten, waarvan de belangrijkste component van de activiteit op fundamenteel en/of wetenschappelijk onderzoek moet zijn afgestemd; dat het gaat om een ruime definitie waarin tal van VLAREM-vergunningplichtige bedrijven terecht kunnen, met alle hinderlijke gevolgen en veiligheidsgevaaren vandien, dat de bedrijvigheid zich zou uitstrekken over een oppervlakte van ongeveer 18 ha, dat de aanleg van een wetenschapspark onmiddellijk palend aan een residentiële wijk een zeer nadelige weerslag op de aard en de aanleg van deze wijk zal hebben, dat aangezien de tenuitvoerlegging van het wetenschapspark niet langer gebonden is aan een ruimtelijk uitvoeringsplan, de werken aan de wegen binnenkort kunnen worden aangevat, en de eigenlijke bouwwerken ook snel vergund en uitgevoerd kunnen worden, waardoor hun wijken hun residentieel, rustig en zelfs landelijk karakter, definitief zullen verliezen; dat verzoekers voorts aanvoeren dat niet kan worden opgeworpen dat elke individuele bouw- en milieuvergunning afzonderlijk kan worden aangevochten, aangezien het hen in de eerste

plaats onmogelijk is om aan de hand van individuele bouw- en milieuvergunningen een zicht te krijgen op de invulling van het totaalproject (anders dan bij een bijzonder plan van aanleg), en in de tweede plaats omdat van particulieren niet kan worden verwacht dat zij zich moeten storten in zeer kostelijke en opeenvolgende procedures "tot de uitputting erop volgt", dat voorts de bevoegde overheden nog steeds zelden het herstel in de vorige toestand vorderen na vernietiging door de Raad van State, en de uitvoering van een gerechtelijk bevel dat dergelijk herstel oplegt even zeldzaam is, dat in geval van realisatie van het wetenschapspark zij zullen worden geconfronteerd met een zeer ruim openbaar bedrijfsterrein, met alle risico's op geluidshinder, geurhinder en trillingshinder die aan elke hinderlijke inrichting verbonden is, dat er daarnaast een dreiging is van brand- en ontploffingsgevaar, met een gezondheidsrisico in de mate dat toxische stoffen zouden worden gebruikt, dat er een ernstige toename zal zijn van de verkeersdruk, dat er niet eens is aangetoond dat er voldoende parkeerruimte zal zijn, en dat er tenslotte ook esthetische schade is door de inplanting van een wetenschapspark, daar waar er op dit ogenblik enkel een groene ruimte is die tot voor kort voor landbouwactiviteiten werd aangewend;

Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat de vorige bestemming voorzag in gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, d.w.z. voorzieningen die "even storend, dan wel hinderlijker zijn (...) dan de ongemakken die veroorzaakt kunnen worden door een wetenschapspark", dat de bestemmingswijziging in overeenstemming is met het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, zodat het beweerde nadeel voortvloeit, niet uit het bestreden besluit, maar uit een vroeger vastgesteld plan, dat de plaatselijke beleidsverantwoordelijken de bestemmingswijziging niet als bovenmatig hinderlijk of nadelig voor de plaatse-

lijke omgeving ervaren, gelet op hun gunstige adviezen, dat het bestreden besluit alle mogelijke garanties inhoudt om de nadelen die gepaard kunnen gaan met de exploitatie van een wetenschapspark tot een minimum te beperken, en dat "gelet op het huidige beleid" niet meer kan worden voorgehouden "dat de overheid niet of slechts zelden overgaat tot het herstel van de plaats in de vorige staat";

Overwegende dat de tussenkomende partij in essentie antwoordt dat het uitgesloten is dat de ontwikkeling van een wetenschapspark zou kunnen geschieden buiten samenwerking van de Vlaamse universiteiten om, en dit op grond van de onderwijswetgeving en de reglementering inzake de regeling van de toekenningsvoorwaarden, de subsidiëringspercentages en het beheer van bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen, dat de vorige bestemming voorzag in gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, d.w.z. voorzieningen van een zekere omvang waar ook Vlarem II-vergunningplichtige activiteiten kunnen plaatsgrijpen, dat er tenslotte geen causaal verband is tussen de aangevoerde nadelen en de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, dat het gewestplan alleen niet kan dienen als rechtsgrond voor onteigening, dat de stad Kortrijk heeft aangekondigd een bijzonder plan van aanleg te zullen uitwerken voor het gebied, en dat verzoekers zich niet beroepen op "stedebouwkundige nadelen" maar op "nadelen die van louter milieukundige aard zijn, en mitsdien uitsluitend kunnen verbonden zijn aan eventuele vergunningplichtige activiteiten die in de op te richten gebouwen zullen plaatsgrijpen", dat het aangevoerde nadeel derhalve "louter futuristisch en hypothetisch" is;

Overwegende dat niet duidelijk is hoe het aangevoerde nadeel het onmiddellijk gevolg zou zijn van de overeenstemming met niet nader genoemde bepalingen van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, en niet van

de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift; dat de stelling van de verwerende partij en de tussenkomende partij niet kan worden bijgetreden dat verzoekers' situatie niet ernstig wordt gewijzigd door de nieuwe bestemming "wetenschapspark" aangezien de vorige bestemming "gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen" hen dezelfde nadelen kan berokkenen als degene die zij thans ten aanzien van de nieuwe bestemming inroepen, dat immers het "wetenschapspark" overeenkomstig de bepalingen van het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift bestemd is "voor de vestiging van innoverende bedrijven en laboratoria en de ermee samenhangende kantoren en diensten, waarvan de belangrijkste component van de activiteit op fundamenteel en/of toegepast onderzoek is afgestemd", zonder dat er enige beperking wordt opgelegd wat betreft de mogelijke hinder die door de bedoelde bedrijven kan worden veroorzaakt; dat de kans dat de door verzoekers uiteengezette nadelen zich bij de realisatie van de bestreden gewestplanbestemming kunnen voordoen uit de aard van de nieuwe bestemming ruimschoots groter moet worden geacht dan bij de realisatie van de vorige bestemming; dat er geen reden is om aan te nemen dat de omstandigheid dat het "wetenschapspark" enkel zou kunnen worden ontwikkeld in samenwerking met een Vlaamse universiteit, garanties zou inhouden dat de aangevoerde nadelen zich niet zouden kunnen voordoen; dat bestemmingsvoorschriften ook "milieukundige" aspecten omvatten die grond kunnen zijn van een ernstig nadeel; dat verzoekers' uiteenzetting voldoende concrete gegevens bevat waaruit blijkt dat de wijziging van de gewestplanbestemming "gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen" in "wetenschapspark" overeenkomstig de bepalingen van het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Katholieke Universiteit LEUVEN in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Kortrijk op het grondgebied van de stad Kortrijk, afgebakend op het bijgaand bestemmingsplan, deel van de kaartbladen 29/5 en 29/6, met aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, zoals vervat in de bijlagen 1 en 2 bij dit besluit.

Artikel 3.

Dit arrest zal op dezelfde wijze worden bekendgemaakt als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Artikel 5.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt voor het overige uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien augustus 1900 negenennegentig, door :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.